

derimod, naar Mandens Stilling opgives; Sandsynligheden for, at der skulde finde Forveksling Sted med andre Personer, bliver derved endnu mindre. — Ændringsforslag Nr. 9 er kun en Redaktionsændring. — Ændringsforslag Nr. 10 gaar ud fra den Tanke, at man skal give disse Ægtepagter saa megen Publikation som muligt, og at det derfor vilde være hensigtsmæssigt med periodiske Mellemløb — selvfølgelig paa vedkommendes Regning — at lade offentliggøre i Berlingske Tidende det, som i disse Tidsrum er optaget i Generalregistret. Man har sat Tidsrummet til en Maaned, fordi man anser det for en passende Tid. — Ændringsforslag Nr. 11 er en Selvfølge, naar Ændringsforslag Nr. 4 vedtages, og naar Nr. 11 vedtages, er det ogsaa en Selvfølge eller dog hensigtsmæssigt at vedtage Ændringsforslag Nr. 12, idet man har villet samle alt, hvad der angaar Forholdsregler, der skulle træffes over for Tredjemand, i §§ 6—7, og saa flytte § 9, som drejer sig om det samme, op i umiddelbar Forbindelse med § 7, og altsaa lade § 9 blive § 8. Saa har man ment, at de Bestemmelser, der angik Generalregistret, hensigtsmæssig skulde sættes bagefter, saaledes at § 7 traadte i Stedet for den nuværende § 9. — Ændringsforslag Nr. 13 er kun en sproglig Berigtigelse. — Nr. 14 er begrundet deri, at man har ment, at Søgmaal ikke er nødvendigt i det Tilfælde, som omtales der, nemlig hvor der ikke er Spørgsmaal om en Retshandels Virkning over for Tredjemand, men kun om en Retsvirkning for Parterne selv. Man har derfor ment, at det var rigtigst ikke at tvinge Konen til straks at anlægge Sag mod Manden, men at det kan være tilstrækkeligt, at hun reserverer sig sin Ret til Erstatning, hvilken Reservation dog bør fremtræde paa en særlig tydelig og bestemt Maade, saa det kan ses, at det er Alvor. Derfor have vi tænkt os det rigtigst at foreskrive, at hun maatte tage denne Reservation ved en Notarialbeskikkelse til Manden.

Ændringsforslag Nr. 15 er kun en Redaktionsændring. — Nr. 16 kan heller ikke siges paa nogen Maade at stride mod Lovforslagets Princip, men kun at være en Konsekvens, der formentlig bør udtrykkelig udtales, nemlig den, at naar Konen ved at hensidde i uskiftet Bo paatager sig det hele Gældsansvar for alt, hvad der kunde hvile paa Fællesboet, maa hun ogsaa være forpligtet i dette Tilfælde, lige saa vel som naar Skifte finder Sted. — Ændringsforslag Nr. 17 er ligeledes kun en Redaktionsændring eller sigter kun til at ud-

trykke tydelig og fremhæve, at „Mandens Gæld eller Forpligtelser“ betyder „Gæld og Forpligtelser stiftede af Manden“, saa det egentlig ikke kommer an paa, om Pengene anvendes til det ene eller til det andet, men kun kommer an paa, om Manden optræder som den, der stifter Gælden. — Nr. 18 gaar ud paa at rette en Ukorrektethed i Lovforslaget. Det kan næppe være tilsigtet i det omtalte Tilfælde, at de Retshandeler, som der er Tale om, skulle være ugyldige i den Forstand, at de ikke skulle være bindende for Manden. Den Omstændighed, at Konen ikke maa medforpligte sig eller gaa i Kaution, bør ikke gaa videre end til, at det indgaaede er uforpligtende for hende, men ugyldigt i den Forstand, at det ogsaa skulde være uforpligtende for Manden, er det ikke. Derfor gaar Ændringsforslaget ud paa at udtale dette paa en tydelig Maade. — Ændringsforslag Nr. 19 vil give Reglerne i § 17 en større Fuldstændighed ved at medtage et enkelt Forhold, som forekommer ofte i det praktiske Liv, og som der derfor kunde være Anledning til at nævne ved Siden af Overlevelserente, nemlig Af-tægtsrettighed. — Nr. 20 sigter nærmest til at gøre det klart, at naar der tales om Husholdningen, saa er derved kun tænkt paa Bolig til Familien, men derimod ikke paa Leje af Lokale til Forretningsbrug og deslige. — Ændringsforslag Nr. 21 kan heller ikke siges at gaa ud paa at bestemme andet, end hvad der alligevel maatte antages at gælde, men det er opstillet nærmest for at afværge den Misforstaaelse, at man ikke skulde kunne holde sig for Konens før Ægteskabet stiftede Gæld til det, som i sin Tid udlægges hende i Skifte. Det, der siges her i Ændringsforslaget, er det, at hvis Konen har Særeje, og saadan Gæld er betalt af Fællesboet eller af Mandens Særeje, saa kan der forlanges Godtgørelse ud af dette Særeje, men det er ikke Meningen dermed at udelukke, at der senere, hvis hun f. Eks. ikke har noget Særeje, eller hvis dette ikke slaar til, skulde kunne faas Erstatning af det, der senere tilfalder hende ved Skiftet. — Ændringsforslag Nr. 22 er kun foreslaaet for en Sikkerheds Skyld, idet man mener, at der foruden Livsforsikring eller Overlevelserente ogsaa kunde tænkes andre Forsørgelser, som ikke just falde ind under disse, men dog burde behandles paa samme Maade. — Ændringsforslag Nr. 23 handler om det Tilfælde, hvor Tredjemand har Adgang til at holde sig til Konens Selverhverv, fordi hun har samtykket. Det gaar ud